

Arrest

nr. 283 626 van 19 januari 2023
in de zaak RvV X / XI

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat T. MOSKOFIDIS
Eindgracht 1
3600 GENK

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE XIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Eritrese nationaliteit te zijn, op 8 maart 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 24 februari 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 oktober 2022 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 20 oktober 2022.

Gelet op de beschikking van 10 november 2022 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 december 2022.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat T. MOSKOFIDIS, die verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) werd aan de partijen de grond meegedeeld waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. In casu wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoeker dient beroep in tegen de beslissing “niet-ontvankelijk verzoek (internationale bescherming in een andere EU lidstaat)” genomen op 24 februari 2022 door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

De bestreden beslissing werd genomen op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), dat voorziet in de mogelijkheid om het verzoek om internationale bescherming van een vreemdeling die al dergelijke bescherming heeft gekregen in een andere lidstaat van de Europese Unie, niet-ontvankelijk te verklaren, tenzij hij elementen naar voren brengt waaruit blijkt dat hij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die reeds werd toegekend.

2. Uit het administratief dossier blijkt dat aan verzoeker in 2014 in Duitsland internationale bescherming werd verleend. Dit wordt in het verzoekschrift niet betwist.

3. In de bestreden beslissing wordt besloten dat verzoeker het vermoeden dat zijn grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Duitsland geëerbiedigd worden, niet weerlegt. Bijgevolg zijn er, zo oordeelt de commissaris-generaal, geen feiten of elementen voorhanden die de toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° op zijn specifieke omstandigheden in de weg staan, en wordt zijn verzoek niet-ontvankelijk verklaard.

4. Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoeker het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch de Raad stelt vast dat hij geen valabele argumenten aanvoert die de gedane vaststellingen van de commissaris-generaal ontkrachten of weerleggen. Verzoeker komt niet verder dan het herhalen van eerder afgelegde verklaringen en het verwijzen naar algemene informatie, zonder een dienstig verweer te ontwikkelen tegen de motivering hieromtrent in de bestreden beslissing. De Raad benadrukt dat de individuele situatie en persoonlijke ervaringen van verzoeker in Duitsland van wezenlijk belang zijn bij de beoordeling van het verzoek, waarbij het aan de verzoeker toekomt om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat hij zich kan beroepen op de bescherming die hem in Duitsland verleend werd, te weerleggen. Verzoeker blijft in gebreke om aan te tonen dat hij, wat betreft zijn persoonlijke situatie, mishandelingen heeft ondergaan of riskeert te ondergaan omwille van zijn hoedanigheid als internationaal beschermd en dat de tekortkomingen in Duitsland, waar hij internationale bescherming geniet, een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid (zouden) bereiken waardoor hij in een situatie terechtkomt die zo ernstig is dat zijn toestand kan gelijkgesteld worden met een onmenselijke of vernederende behandeling.

Waar in het verzoekschrift, verwijzende naar algemene informatie, wordt aangevoerd dat verzoeker in Duitsland een beperkte bewegingsvrijheid heeft, betreft dit kritiek op de vigerende Duitse wetgeving. Bovendien blijkt nergens uit de verklaringen van verzoeker dat hij persoonlijk heden, 8 jaar nadat hij een subsidiaire beschermingsstatus heeft verkregen, nog steeds aan de voorwaarde van de beperkte bewegingsvrijheid gebonden zou zijn, noch dat hij dit desgevallend (eerder) ergens zou hebben aangekaart/trachten aan te kaarten bij de Duitse autoriteiten. Een schending van artikel 2 Vierde Protocol van het EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Vervolgens stelt verzoeker het volgende: "Gezien al deze beperkingen in Duitsland, lijdt verzoeker aan heel veel stress, hetgeen kan leiden tot een depressie. Om zijn gezondheid en lichamelijke integriteit te waarborgen, is hij dan ook uit Duitsland moeten vluchten." Wat betreft deze opgeworpen kwetsbaarheid van verzoeker, beperkt hij zich tot een louter blote bewering, die op geen enkele manier wordt gestaafd.

5. Landeninformatie kan weliswaar een belangrijk aspect vormen bij de globale beoordeling van het verzoek om internationale bescherming, doch zo'n informatie volstaat op zich niet om zonder meer te besluiten dat de geboden bescherming in hoofde van eenieder die in die lidstaat internationale bescherming werd verleend, niet langer effectief of toereikend zou zijn. Het komt aan de verzoeker toe om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat hij zich kan beroepen op de bescherming die hem in een andere EU-lidstaat werd verleend, te weerleggen. Deze redenering wordt bevestigd door het Europees Hof van Justitie in zijn arrest Ibrahim e.a. van 19 maart 2019 in de gevoegde zaken C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17. Het Hof oordeelt dat de verzoeker zelf in concreto dient aan te tonen dat de tekortkomingen in de EU-lidstaat waar hij internationale bescherming geniet, een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken waardoor hij in een situatie terechtkomt die zo ernstig is waardoor zijn toestand kan gelijkgesteld worden met een onmenselijke of vernederende behandeling (HvJ 19 maart 2019, C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, Ibrahim e.a./Duitsland). Verzoeker blijft hier echter in gebreke.

6. Met betrekking tot de in het verzoekschrift opgeworpen schending van artikel 3 van het EVRM, dient er nog op te worden gewezen dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het

onderzoek of verzoeker reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie en of deze bescherming nog actueel en toereikend is.

7. Gelet op het voorgaande lijkt verzoeker geen elementen naar voren te brengen waaruit blijkt dat hij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die hem reeds werd toegekend in Duitsland.”

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt om te worden gehoord). In dit kader benadrukt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien strekt het verzoek tot horen er niet toe de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Deze wetsbepaling houdt niet in dat de Raad op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4. In het proces-verbaal van terechtzitting van 16 december 2022 staat het volgende vermeld:

“De voorzitter verwijst naar de beschikking die het voorwerp uitmaakt van het verzoek om te worden gehoord. De verzoekende partij wijst erop dat de subsidiaire beschermingsstatus haar in Duitsland werd toegekend in 2014, dus reeds acht jaar geleden, wat maakt dat er “gerede twijfel” bestaat over de vraag of deze status thans nog geldig is en er aanleiding is om haar zaak “te herbekijken”.”

De Raad stelt vast dat de verzoekende partij eerder in haar verzoekschrift niet enige opmerking hierover heeft gemaakt en zij evenmin in vraag heeft gesteld of de beschermingsstatus die haar in 2014 in Duitsland werd toegekend heden nog geldig is en dat dit dus (her)bekeken moe(s)t te worden. In het verzoekschrift wordt hierover met geen woord gerept.

De Raad beklemtoint dat een verzoek tot horen er niet toe strekt om onvolkomenheden in het verzoekschrift alsnog recht te zetten of om nieuwe middelen of argumenten aan te voeren. Een vraag tot horen na een beschikking op grond van artikel 39/73 van de Vreemdelingenwet heeft immers uitsluitend tot doel mee te delen dat men zijn standpunt alsnog op de terechtzitting wil uiteenzetten. Die vraag biedt de betrokkene echter geenszins de mogelijkheid nieuwe middelen of argumenten aan te voeren. Het gaat er enkel om dat de betrokkene die daarom verzoekt de mogelijkheid krijgt zijn standpunt op de terechtzitting uiteen te zetten indien hij het niet eens is met de in de beschikking opgenomen argumentatie (RvS 26 juni 2013, nr. 224.092; RvS 29 oktober 2013, nr. 10.017 (c)).

Dat de verzoekende partij eerder in het verzoekschrift van 8 maart 2022 niet enige opmerking maakte over en hierin nergens de vraag opperde en/of (gerede) twijfels plaatste bij de geldigheid van haar acht jaar eerder in Duitsland in 2014 toegekende internationale bescherming(sstatus), maar zij dit pas voor het eerst op zitting doet, is aldus laattijdig, gelet op hogervermeld doel van de vraag tot horen. Anders oordelen zou slechts het opstellen van zeer algemene en vage verzoekschriften, zoals het thans

voorliggende, aanmoedigen. Voor de volledigheid wijst de Raad erop dat het verzoekende partij toekomt, die erkent en bevestigt in 2014 in Duitsland internationale bescherming in de vorm van subsidiaire bescherming te hebben verkregen, om aan te tonen dat zij deze bescherming er heden, doordat deze zou zijn ingetrokken of beëindigd, niet meer geniet, quod non in casu.

Verzoekende partij heeft voor het overige niets anders of nieuws op te merken of toe te voegen met betrekking tot de in voormelde beschikking opgenomen grond en laat voorts na daadwerkelijk concrete en dienstige opmerkingen aangaande de beschikking van 10 oktober 2022 te formuleren.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking opgenomen grond. Bijgevolg brengt verzoekende partij geen elementen naar voren waaruit blijkt dat zij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die haar reeds werd toegekend in Duitsland.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien januari tweeduizend drieëntwintig door:

mevr. M. MAES,

kamervoorzitter

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MAES